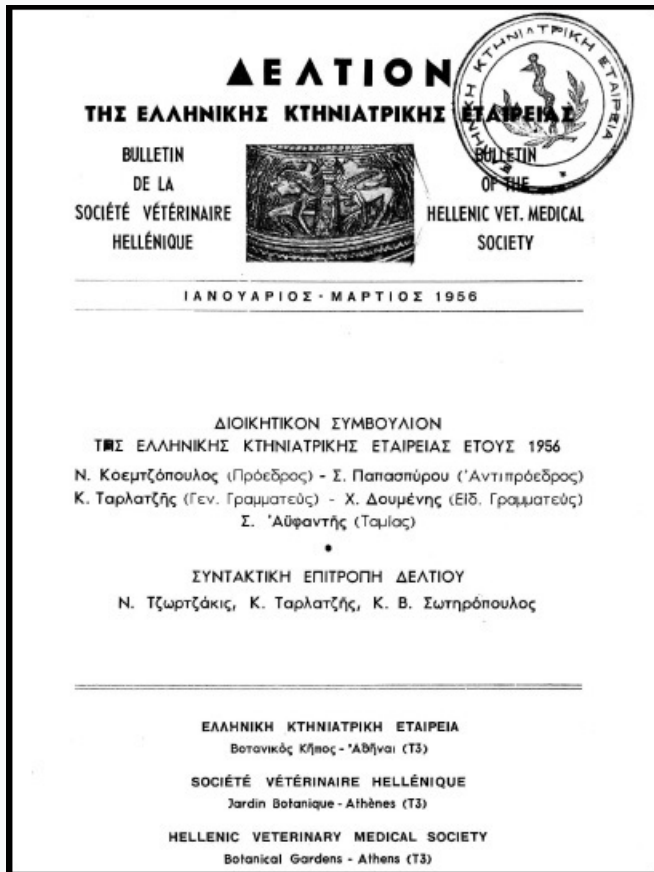

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 7, No 1 (1956)

Article reviews

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17660](https://doi.org/10.12681/jhvms.17660)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1956). Article reviews. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 7(1), 17–26.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17660>

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

VLACHOS C., Mc ENTREE K., OLAFSON P., HANSEL W. : **Καταστροφή και εκ νέου αποκατάσταση της σπερματογένεσως εις ταύρον πειραματικῶς δηλητηριασθέντα διὰ χλωροναφθαλενίου.** (Destruction and restoration of spermatogenesis in a bull experimentally poisoned with highly chlorinated naphtalene). *Cornell Vetetinarian*, XLV, No 2, April 1955.

Ἡ ὑπερκεράτωση τῶν βοοειδῶν, ἡ ὁποία κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀποτελεῖ ἀντικείμενον πλείστων ἐρευνῶν εἰς τὰς Ἑν. Πολιτείας, ἀπασχολεῖ καὶ τοὺς συγγραφεῖς τῆς παρούσης μελέτης ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ἰδία τῆς ἐξακριβώσεως τοῦ κατὰ πόσον αἱ διαταραχαὶ τῆς σπερματογένεσως καὶ ἡ γονιμότης τοῦ νοσήσαντος ταύρου ἀποκαθίστανται ἢ οὐ μετὰ τὴν ἴασιν τοῦ ζῴου.

1. Ἐχορησιμοποίησαν πρὸς τοῦτο μονοετῆ ταύρον Holstein μὲ κανονικὸν σπέρμα εἰς τὸν ὁποῖον προὐκάλεσαν πειραματικὴν ὑπερκεράτωσησιν διὰ τῆς χορηγήσεως ἐν συνόλῳ 1,8 γραμ. πεντὰ- καὶ ἑξαχλωροναφθαλενίου.

2. Λόγῳ τῆς χορηγήσεως τῆς ἀνωτέρω οὐσίας παρετηρήθησαν αἱ κάτωθι διαταραχαὶ :

α) Ἡ στάθμη τῆς βιταμίνης Α ἐν τῷ πλάσματι τοῦ αἵματος κατῆλθεν ἀπὸ 22,14 γ εἰς 4,05 γ κατὰ 100 κ. ἐκ. πλάσματος, β) ἐπὶ ἕξ μῆνας δὲν παρετηρήθησαν κινούμενα σπερματοζώαρια, γ) ἡ πυκνότης εἰς σπερματοζώαρια ἐποίκιλλεν ἐπὶ 4 μῆνας ἀπὸ 0 - 200 κατὰ κυβ. χιλιοστ., καὶ δ) τὸ σπέρμα ἀπεκατεστάθη μετὰ τὴν πάροδον 10 περιῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς χορηγήσεως τοῦ χλωροναφθαλενίου.

3. Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας τοῦ ταύρου, δύο μωσχίδες ὠχεύθησαν παρ' αὐτοῦ συλλαβοῦσαι ἀμφοτέραι.

4. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ταῦρος δηλητηριασθεὶς διὰ χλωροναφθαλενίου καὶ ἰαθεὶς ἐπανευρίσκει τὴν γονιμότητα αὐτοῦ. K.B.T.

HIDIROGLOU M. : **Παρατηρήσεις τινὲς ἐπὶ τῆς θεραπείας τῆς οἰδηματικῆς νόσου τῶν χοίρων.** (Quelques observations sur le traitement de la maladie de l'œdeme du porc). *Rec. de Méd. Vét.* No 12, Déc. 1954.

Εἰς τὴν μελέτην του ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει κρούσματα τῆς οἰδηματικῆς νόσου τῶν χοίρων, τὰ ὁποῖα εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαπιστώσῃ εἰς

τινα ἐκτροφήν τοῦ Βελγικοῦ Κογκό, ὡς καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ ἐφαρμοσθεῖσαν θεραπευτικὴν ἀγωγὴν. Ἄν καὶ οἱ ἀγγλοσάξωνες συγγραφεῖς θεωροῦν τὴν ἀνωτέρω νόσον ὡς μίαν τοξαιμίαν, ὁ συγγραφεὺς βασιζόμενος εἰς τὰ λίαν ἐνθαρρυντικὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα ἐπέτυχεν διὰ χορηγήσεως μεγάλων ποσοτήτων βιταμίνης Α, ἀποδίδει αὐτὴν εἰς ἀβιταμίνωσιν.

K. B. T.

C. TARLATZIS, A. PANETSOS, P. DRAGONAS: **Ἡ διὰ φουρασίνης (νιτροφουραζόνης) θεραπεία τῆς κοκκιδιάσεως τῶν ἀμνῶν καὶ ἐριφίων.** (Furacin in the treatment of ovine and caprine coccidiosis). J. Am. Vet. Med. Ass., Vol. 126, No 938, May 1955.

Οἱ συγγραφεῖς ἐμπνεόμενοι ἐκ τῶν θαυμασίων ἀποτελεσμάτων τῆς νιτροφουραζόνης εἰς τὴν θεραπείαν τῆς κοκκιδιάσεως τῶν πτηνῶν καὶ τῶν χοίρων, προέβησαν εἰς σειρὰν πειραμάτων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξακριβώσεως τῆς θεραπευτικῆς ἀξίας τοῦ χημειοθεραπευτικοῦ αὐτοῦ παράγοντος ἐπὶ τῆς κοκκιδιάσεως τῶν ἀμνῶν καὶ ἐριφίων. Πρὸς τοῦτο ἐχορήγησαν πειραματικῶς τὴν νιτροφουραζόνην, εἰς τὴν δόσιν τῶν ἑπτὰ χιλιοστογρ. κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους καὶ βραδύτερον τῶν δέκα χιλιοστογρ. κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους, ἡμερησίως καὶ ἐπὶ 7 ἡμέρον, ἐξακριβώσαντες ὅτι ἡ τελευταία αὕτη δόσις δίδει ἄριστα ἀποτελέσματα.

T. Π. Δ.

C. M. DAS καὶ G. B. SINGH: **Ἡ ἄσκαριδίασις τῶν μόσχων ἐν Ἰνδίαῖς καὶ ἡ θεραπεία αὐτῆς διὰ τοῦ Hetrazan.** (Brit. Vet. Jour. Vol. III, 8, August I.

Οἱ συγγραφεῖς ἀναφέρουν ὅτι, ὑπὸ τὰς ἐν Ἰνδίαῖς ἐπικρατούσας συνθήκας, οἱ μόσχοι κάτω τοῦ ἐνὸς ἔτους καὶ οἱ βουβαλόμοσχοι κάτω τῶν ἑξ μηνῶν φέρουσι συνήθως ἄσκαριδας καὶ ὅτι ἐνῶ οἱ πρῶτοι μολύνονται συνήθως μετὰ τὴν γέννησίν των, οἱ δεύτεροι προσβάλλονται ὑπὸ τῆς ἀσκαριδιάσεως κατὰ τὴν ἐνδομήτριον αὐτῶν ζωὴν.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι βουβαλόμοσχος ἡλικίας 7 μόλις ἡμερῶν ἔφερεν 1026 ἐνηλικίους ἀσκαριδας ἐντὸς τοῦ ἐντέρου του, ἐνῶ ὅπως εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τῆς σιγμῆς καθ' ἣν τὰ ὠὰ τῶν ἀσκαρίδων ἐξέρχονται διὰ τῶν κοπράνων παρέχεται χρονικὸν διάστημα 7 - 11 ἑβδομάδων ἕως ὅτου ἡ ἐμφάνισις αὐτῶν διαπιστωθεῖ ἐκ νέου εἰς τὰ κόπρανα νέου ξενιστοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς ἀσκαριδιάσεως τῶν μόσχων, οἱ συγγραφεῖς ἐπειραματίσθησαν ἀλληλοδιαδόχως μὲ τετραχλωραιθυλένιον

ἐν συνδυασμῷ πρὸς θειϊκὴν μαγνησίαν, τετραχλωραιθυλένιον μετὰ διϋδροξυανθρακινόνης, τετραχλωραιθυλένιον μεθ' ὑγρᾶς παραφίνης, σαντονίνην, ἔλαιον χηνοποδίου, τρεβινθέλαιον κ.λ.π. καὶ τέλος μὲ Hetrazan (Lederle) ἰδιοσκεύασμα τὸ ὁποῖον εἶναι παρὰ γων τῆς πιπεραζίνης.

Τοῦτο ἐχορηγήθη εἰς τὴν δόσιν τῶν 6 - 12 χιλιοστ. κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους. τρεῖς τῆς ἡμέρας καὶ ἐπὶ 5 - 7 ἡμέρας ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τοῦ ζῴου.

Ἄν καὶ δὲν συνιστᾶται εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦλάχιστον ἡ χορήγησις καθαριτικοῦ ἐν τούτοις οἱ συγγραφεῖς ἐχορήγησαν ἡμίσειαν δόσιν θειϊκῆς μαγνησίας τὰς δύο τελευταίας ἡμέρας τῆς θεραπείας.

Τὰ ἐπιτευχθέντα διὰ τοῦ Hetrazan ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἄριστα. Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὴν θεραπείαν ταύτην 51 μύσων οἱ 49 ἰάθησαν τελείως ὄχι δὲ μόνον κλινικῶς ἀλλὰ καὶ ἐργαστηριακῶς, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι 2 ἔθανον βραδύτερον.

Ἀντιθέτως, τὰ ἐπιτευχθέντα διὰ τῶν λοιπῶν προαναφερθέντων ἀνθελμινθικῶν ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν πενιχρότατα. Ἡ δυνατότης ἐνδομητρίου μολύνσεως τῶν μύσων, ὑποδεικνύει κατὰ τοὺς συγγραφεῖς, τὴν ἀνάγκην προληπτικῆς θεραπείας τῶν κνοφορουσῶν μητέρων.

K. B. T.

Ἡ Κλινικὴ ἀξία τοῦ ἀντιλυσσικοῦ ὀροῦ. (Χρονικὰ τῆς Παγκ. Ὄργαν. Ὑγείας Νοέμβριος 1955). J.A.V.M.A. 128, 1956, 5.

Νύκτα τινὰ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1954 λυσσῶν λύκος ἔδηξεν ἐν Περιοίᾳ ἐντὸς τετραώρου 29 ἄτομα, ἐξ ὧν 18 εἰς τὴν κεφαλὴν. Οἱ δηχθέντες ἀπεστάλησαν δι' αὐτοκινήτου εἰς Τεχερῖνην ἔνθα ἔφθασαν μετὰ 32 καὶ πλέον ὥρας ἀπὸ τοῦ δήγματος. Εἷς τινὰς ἐξ αὐτῶν ἐγένετο ἔγχυσις ἀντιλυσσικοῦ ὀροῦ καὶ φαινοκίου ἐμβολίου εἰς ἄλλους μόνον ἐμβολίου. Οἱ δηχθέντες εἰς τὸν κορμὸν ἢ τὰ ἄκρα ἐπέζησαν ἀνεξαρτήτως τῆς χρησιμοποίηθεις θεραπείας.

Ἐκ τῶν 18 σοβαρῶς δηχθέντων εἰς τὴν κεφαλὴν, οἱ 5 οὔτινες ἐδέχθησαν ὄρον τὴν πρώτην καὶ τὴν πέμπτην ἡμέραν καὶ ἐμβόλιον ἀπαξ τῆς ἡμέρας ἐπὶ 21 ἡμέρας ἐπέζησαν πάντες. Παιδίον τοῦ ὁποίου διετρήθη τὸ κρανίον καὶ ἡ σκληρὰ μὴνιγξ ὑπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ λύκου καὶ τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ὄρον μὲν τὴν 1, 3, 5, 7, 9 καὶ 11 καὶ ἐπὶ πλέον ἐμβόλιον ἐπὶ 21 ἡμέρας ὡς καὶ Πενικιλλίνην διεσώθη ἐπίσης. Ἐξ ἑπτὰ ἀτόμων εἰς ἃ ἐγένετο ὄρος μόνον τὴν πρώτην ἡμέραν καὶ ἐμβόλιον ἐπὶ 21 ἡμέρας ἐν ἔθανον τὴν 16ην ἡμέραν. Ἐκ πέντε ἀτόμων εἰς τὰ ὁποῖα ἐγένετο ἔγχυσις μόνον ἐμβολίου ἐπὶ 21 ἡμέρας τρεῖς ἔθανον. Ὁ ἰὸς ἀπεμονώθη ἐκ τοῦ ἔγκεφάλου τοῦ λύκου, καὶ τὸ δῆγμα αὐτοῦ ἀπεδείχθη περιέχον ἰὸν λύσσης καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ τετραώρου.

K.B.T.

H. B. KITCHEN καὶ SELMAN A. WAKSMAN : Ἡ Στρεπτομυκίνη καὶ ἡ Νεομυκίνη εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν Streptomycin and Neomycin in Veterinary Medicine). Journal of A.V.M.A. 127, 1955, 260 - 274.

Εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην οἱ συγγραφεῖς ἔξετάζουσι δύο ἐκ τῶν ἀντιβιοτικῶν τὰ ὁποῖα κατέχουσι σημαίνουσαν θέσιν εἰς τὸ Κτηνιατρικὸν ὄλοστονάσιον : τὴν Στρεπτομυκίνην καὶ τὴν Νεομυκίνην.

Ἐκ τούτων ἡ Στρεπτομυκίνη χρησιμοποιεῖται σήμερον εὐρύτατα ὡς συμπλήρωμα διατροφῆς ἐπιφέρουσα τὴν αὔξησιν τοῦ βάρους τῶν νεαρῶν πτηνῶν, τῶν χοίρων, πειραματοζῶων τινῶν ὡς καὶ τῶν μὴ ἀπογαλακτισθέντων εἰσέτι μηρυκαστικῶν. Ἀμφότερα ἀπεδείχθησαν ἀποτελεσματικὰ εἰς τὴν θεραπείαν διαφόρων λοιμώξεων τοῦ ἐντερικοῦ καὶ τοῦ οὐροποιογεννητικοῦ συστήματος ὡς καὶ τὴν θεραπείαν τῶν τραυμάτων καὶ τῶν ἐκ τούτων λοιμώξεων τῶν κατοικιδίων ζῶων. Ἀμφότερα ἐπίσης ὑπόσχονται πολλὰ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν λοιμώξεων τῶν πτηνῶν τῶν ὀφειλομένων εἰς θετικῶς καὶ ἀρνητικῶς κατὰ τὴν μέθοδον Gram χρωωνύμενα μικρόβια.

K.B.T.

R. MORRIS & C. HALL : Πρόδρομος ἀνακοίνωσις ἐπὶ τῆς χρήσεως τοῦ Meticorten εἰς τὴν θεραπείαν τῆς κετοναιμίας τῶν ἀγελάδων (A preliminary report on the use of Meticorten in Bovine ketosis) J.A.V.M.A. 128, 1956, No 3.

Κατόπιν τῶν ἐργασιῶν διαφόρων ἐρευνητῶν οἱ ὁποῖοι ἀπέδειξαν τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν φλοιοεπινεφριδικῶν ὁρμονῶν καὶ τῆς φλοιοτρόπου ὁρμόνης τῆς ὑποφύσεως, οἱ συγγραφεῖς ἀπεφάσισαν νὰ χρησιμοποιήσωσι τὸ Meticorten, ὅπερ εἰς τὸν ἀνθρώπον εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικώτερον τῆς κορτιζόνης καὶ τῆς ὑδροκορτιζόνης εἰς τὴν θεραπείαν τῆς κετοναιμίας τῶν ἀγελάδων.

Πρὸς τοῦτο ἐπέλεξαν 40 ἀγελάδας πασχούσας ἐκ πρωτοπαθοῦς κετοναιμίας εἰς τὰς ὁποίας ἐχορήγησαν διαφόρους δόσεις Meticorten ποικιλοῦσας ἀπὸ 100 - 400 χιλιοστογρ. καὶ διεπίστωσαν ὅτι ἐκ τῶν 40 ἀγελάδων : αἱ 36 ἰάθησαν κατόπιν μιᾶς καὶ μόνον ἐνδομυκτικῆς ἐγχύσεως, εἰς δύο κατέστη ἀναγκαῖα καὶ δευτέρα τοιαύτη καὶ εἰς τὰς δύο ἄλλας ἡ δευτέρα ἐπέμβασις ἐπεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτιότητος.

Εἰς πάντα τὰ ζῶα παρετηρήθη ταχεῖα ὑψωσις τῆς στάθμης τοῦ σακχάρου ἐν τῷ αἵματι, ἀποκατάστασις τῆς ὀρέξεως ὡς καὶ βαθμιαία ἐντὸς 4 - 7 ἡμερῶν ἐπάνοδος τῆς γαλακτοπαραγωγῆς εἰς φυσιολογικὰ ἐπίπεδα.

K.B.T.

GUROVITZ H. : **Ἡ διὰ τῆς φλοιοτρόπου ὁρμόνης τῆς ὑποφύσεως καὶ τῆς βιταμίνης B₁₂, θεραπεία τῆς νευρικῆς μορφῆς τῆς νόσου τοῦ Carré.** (The treatment of nervous distemper with adrenocorticotropin and vitamin B₁₂). (Refuah Veterinarith, Vol. 12, No 3, 1955, page 373).

Ὁ συγγραφεὺς, τῇ εἰσηγήσει τοῦ D.E.M. Bunce, ἐχρησιμοποίησεν τὴν φλοιοτρόπον ὁρμόνην τῆς ὑποφύσεως (adrenocorticotropin) καὶ τὴν βιταμίνην B₁₂, εἰς τὴν θεραπείαν τῆς νόσου τοῦ Carré τῶν κυνῶν, τῶν ὁποίων τὰ συμπτώματα συνίσταντο εἰς κλονικοὺς καὶ τονικοὺς σπασμούς, ὀφειλομένους εἰς τὰς προκληθείσας ὑπὸ τοῦ ἰοῦ ἀλλοιώσεις τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἡ ἐφαρμοσθεῖσα θεραπευτικὴ ἀγωγή συνέκειτο εἰς τὴν καθημερινὴν ἔγχυσιν 30 χιλστγρ. adrenocorticotropin καὶ 1 χιλστγρ. βιταμίνης B₁₂. Ἐπίσης, συνιστᾶται ἡ χορήγησις εἰς τοὺς κύνας 1 γραμ. χλωριούχου καλίου ἡμερησίως πρὸς πρόληψιν τῆς πτώσεως τῆς ἐν τῷ αἵματι στάθμης τοῦ καλίου. Αἱ μολύνσεις δευτερευούσης φύσεως ἐθεραπεύοντο διὰ πενικιλίνης.

Ἡ ἀνωτέρω θεραπευτικὴ ἀγωγή ἐφηρμόσθη ἐπὶ τεσσάρων κυνῶν ἔχοντων σοβαρὰ νευρικὰ συμπτώματα. Ἀπαντες οἱ κῦνες οὗτοι, εἶχον ἐμβολιασθεῖ κατατῆς νόσου, προηγουμένως καὶ εἰς ἡλικίαν 3-4 μηνῶν, δι' ὄρου παρασκευασθέντος εἰς Ἰσραήλ. Τρεῖς ἐκ τῶν κυνῶν ἐθεραπεύθησαν τελείως, τοῦ τετάρτου φονευθέντος λόγῳ παραλύσεως τῶν ὀπισθίων ἄκρων.

Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα δεικνύουν ὅτι ἡ ἀνωτέρω θεραπευτικὴ ἀγωγή, ἐφαρμοζομένη ἐγκαίρως, δύναται νὰ ἔχη ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν θεραπείαν τῆς νευρικῆς μορφῆς τῆς νόσου τοῦ Carré.

Π. Ν. Δ.

K. ΜΕΛΑΝΙΔΗ & Γ. ΖΑΡΙΦΟΠΟΥΛΟΥ : **Πειραματικὴ μελέτη ἐπὶ τῆς μικροβιολυτικῆς δράσεως τῆς Στρεπτομυκίνης ἐπὶ τοῦ βακτηριδίου τοῦ ἀνθρακος.** Δελτ. Ἑλλ. Μικρ. Ἑταιρ. Ἰαν.-Φεβρ. 1956.

Οἱ ἀνωτέρω συγγραφεῖς προέβησαν εἰς σειρὰν πειραμάτων πρὸς διαπίστωσιν ἀφ' ἐνὸς μὲν τυχὸν προκαλουμένης ὑπὸ τῆς Στρεπτομυκίνης μικροβιολυσίας ἐπὶ ἀνεπτυγμένων ἤδη καλλιέργειῶν τοῦ Β. τοῦ ἀνθρακος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ἐνδεχομένης ὑπάρξεως ἀνοσοποιητικῆς ἱκανότητος ἐπὶ εὐπαθῶν πειραματοζῶων τῶν οὕτω λαμβανομένων διὰ μικροβιολυσίας βακτηριακῶν προϊόντων.

Ἐκ τῶν πειραμάτων προέκυψεν ὅτι: 1) Ἡ προσθήκη Στρεπτομυκίνης εἰς 24ωρον καλλιέργημα Β. ἀνθρακος ἐν ἀναλογίᾳ 1 : 32.000 προκαλεῖ μικροβιολυσίαν. 2) Τὸ μίγμα τὸ περιέχον τὰ προϊόντα λύσεως 48ώρου

καλλιεργήματος Β. τοῦ ἀνθρακος καὶ ἀραιώσιν Στρεπτομυκίνης, δὲν ἀνοσοποιεῖ τὸν ὄργανισμόν τοῦ ἰνδοχοίρου ἔναντι τῆς λοιμογόνου δράσεως τοῦ Βακτηριδίου τοῦ ἀνθρακος.

K. B. T.

SCHOENAERS F., KAECKENBEECK A., SAFARR POOR H.:
ἽΟ Τύφος τῶν ὀρνίθων καὶ ἡ λευκὴ διάρροια. (A propos de la Typhose anaire et de la Pullorose) Ann. de Méd. Vét. 1955, 99, 40 - 50.

Τὰ νοσογόνα αἷτια τῆς λευκῆς διάρροίας καὶ τοῦ τύφου τῶν ὀρνίθων ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀντιγονικὴν δομὴν καὶ ἀνήκουσι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος περιλαμβάνον διαφόρους βιοχημικῶς διαφέροντας τύπους.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς προκαλουμένας ὑπ' αὐτῶν δύο νόσους αὗται δὲν παρουσιάζουσιν οὐσιώδεις διαφορὰς μεταξύ των καὶ δύνανται νὰ ἐπέλθωσιν εἰς οἰανδήποτε στιγμήν τῆς ζωῆς τῶν πτηνῶν. Ἀφ' ἑτέρου ἡ μία ἀνοσοποιεῖ τὰ πτηνὰ κατὰ τῆς ἄλλης καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐνταχθῶσι εἰς μίαν νοσολογικὴν ὄντοτητα ὑπὸ τὸ ὄνομα Τύφος τῶν ὀρνίθων.

K. B. T.

PAUL ROSSI & Mme KOLOCHINE - ERBER: **Αἱ λεπτοσπειρώσεις τοῦ ἵππου.** (Leptospiroses Equinès) Rec. de Méd. Vét. T. CXXII, 1956, No 1.

Ἀπὸ τοῦ 1951, ἐποχῆς καθ' ἣν οἱ ἀνωτέρω συγγραφεῖς ἤρχισαν τὴν μελέτην των, μέχρι σήμερον ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξετάσουν 170 δείγματα ὄρου ἵππων ἐξ ὧν τὰ 86 ἦσαν θετικά. (Συγκόλλησις ἀπὸ 1 : 1000—1 : 1.000.000).

Οἱ ἵπποι ἐξ ὧν προήρχοντο τὰ δείγματα ἐπελέγησαν μετὰ προσοχῆς καὶ εἴτε εἶχον παρουσιάσει σαφεῖς νοσηρὰς ἐκδηλώσεις μὴ δυναμένας ν' ἀποδοθῶσι εἰς συγκεκριμένον τι αἷτιον, εἴτε παρουσιάζον ἀκαθορίστους διαταραχὰς μὴ δυναμένας νὰ ἐνταχθῶσι εἰς ὠρισμένην νοσολογικὴν ὄντοτητα.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ταυτοποιηθέντας τύπους λεπτοσπειρῶν οὗτοι ἦσαν οἱ κάτωθι :

L. Australis 38.

L. Ictero - hemorrhagiae 20.

L. Grippe - Typhosa καὶ L. Bovis 12.

L. Canicola 8.

L. Pomona 6.

K. B. T.

BERTULLO V. H. καὶ PILZ T. : Νέα μέθοδος θεραπείας τῆς δεμодηκτικῆς ψώρας τοῦ κυνός. (Nouveau traitement de la Démodicie canine) Rec. Méd. Vét. Ecole d'Alfort, Φεβρ. 1956, σελ. 112.

Ἡ μεγάλη σύγχυσις, ἣτις ἐπεκράτει μέχρι σήμερον, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐντόπισιν ἐντὸς τοῦ σώματος τῶν ζώων καὶ εἰς τὸν τρόπον μεταδόσεως τοῦ Demodex καθὼς καὶ ἡ ἀστάθεια εἰς τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς θεραπείας κατ' αὐτοῦ, ὥθησαν δύο ἀργεντινοὺς ἐρευνητάς, τοὺς E. Caneda καὶ A. Da Grana, ὅπως μελετήσουν βαθύτερον τὴν δεμодηκτικὴν ψώραν

Τὰ ἀποτελέσματά των ὑπῆρξαν καταπληκτικά, διότι ἀφ' ἐνός μὲν κατέρριψαν τὴν μέχρι σήμερον γενικῶς παραδεδεγμένην θεωρίαν ὅτι τὸ παρᾶσιτον ἐδρεύει ἀποκλειστικῶς ἐντὸς τῶν θυλάκων τῶν τριχῶν, διαπιστώσαντες τοῦτο, τόσον κατὰ βιοψίας ὅσον καὶ κατὰ νεκροψίας, ἐντὸς τῶν λεμφογαγγλίων καὶ τοῦ περιγαγγλιακοῦ ἰστοῦ, τοῦ αἵματος, τοῦ ἥπατος, τῶν πνευμόνων καὶ τοῦ σπληνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀνεκάλυψαν καὶ πειραματικῶς ἐπεβεβαίωσαν ὅτι ἡ μοναδικὴ ὁδὸς μόλυνσεως εἶναι ὁ πεπτικὸς σωλὴν καὶ οὐχὶ τὸ δέρμα, ἀφοῦ συνήντησαν τὸ παρᾶσιτον ἐντὸς τῶν κοπράνων δύο μῆνας πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν δερματικῶν ἀλλοιώσεων. Ἡ ἐντόπισις αὕτῃ τοῦ παρᾶσιτου ἐξηγεῖ κάλλιστα τὰς συχνὰς ἀποτυχίας μιᾶς θεραπείας τῶν δερματικῶν ἀλλοιώσεων καὶ τὰς ὑποτροπὰς μετ' αὐτήν, ἀφοῦ τὸ παρᾶσιτον μεταφέρεται εἰς τὸ δέρμα διὰ τοῦ αἵματος.

Οἱ Bertulo καὶ Pilz ἐδοκίμασαν τὴν θεραπευτικὴν κατὰ τῆς δεμодηκώσεως ἀξίαν τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος, χορηγουμένου ἐνδοπεριτοναϊκῶς, εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 32 - 35 ° C καὶ εἰς τὴν δόσιν 10 κ.ύφ. κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους μὲ μεγίστην δόσιν 10 κ.ύφ. Ἡ ἀποστείρωσις τοῦ ὕδατος γίνεται ἐντὸς αὐτοκαύστου ὑπὸ πίεσιν 15 λιβρῶν ἐπὶ 50', ἡ δὲ ἔγχυσις λαμβάνει χώραν εἰς τὸ κοῖλον τοῦ κενεῶνος διαδοχικῶς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς καὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, δις τῆς ἐβδομάδος ἐπὶ τρεῖς μῆνας μὲ σύνολον ἐγχύσεων 25 - 30.

Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν λίαν ἱκανοποιητικά. Ἡ βελτίωσις ἤρξατο ἀπὸ τῆς 18ης ἐγχύσεως, ἐξωτερικευομένη δι' ἀλλαγῆς ἐπὶ τὰ βελτίω τῆς γενικῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, τῆς ἐλλαττώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρᾶσιτων κατὰ τὰς μικροσκοπικὰς ἐξετάσεις καὶ πρὸ παντὸς διὰ τῆς φυήσεως νέου καὶ πλουσίου τριχώματος εἰς τὰς ἀπεψλωμένας χώρας, ἔνθα βεβαίως ἡ θηλὴ τῆς τριχὸς δὲν εἶχε καταστραφῆ.

Ἐπὶ 25 τελείως ἰαθέντων κυνῶν μόνον εἷς ὑπεβλήθη καὶ εἰς δευτέραν θεραπείαν. Τελικῶς λάθησαν ὑπὲρ τοὺς 50 κύνες. Οὐδεμία παρενέργεια ἐσημειώθη, πλὴν περιπτώσεων τινων διαρροίας διαρκείας 2 - 3 ἡμερῶν. Ζῶα ὅμως ἐν κακῇ καταστάσει θρέψεως δέον ὅπως μὴ ὑποβάλλωνται εἰς θεραπείαν, διότι μᾶλλον ὁ θάνατός των ἐπιταχύνεται παρὰ ἢ θεραπεία των.

Οἱ συγγραφεῖς ἐξηγοῦν τὸν τρόπον δράσεως τοῦ θαλασσίου ὕδατος παραδεχόμενοι ὅτι τοῦτο δρᾷ ὡς γενικὸν τονωτικὸν καὶ ἴσως ὡς παρεμποδίζον τὸν πολλαπλασιασμὸν τοῦ *Demodex* ἐντὸς τῶν ἰστών.

Ὡς κριτήριον τελείας θεραπείας λαμβάνουν τὴν ἀπουσίαν ὑποτροπῆς ἐπὶ ἓν τοῦλάχιστον ἔτος. Ἡ μέθοδος εἶναι ἀποτελεσματικὴ καὶ κατὰ τῆς φλυκταινώδους μορφῆς τῆς νόσου, θεωρουμένης ὡς γνωστὸν λίαν δυσιάτου.

Τέλος οἱ συγγραφεῖς ζητοῦν τὴν ἐπιβεβαίωσιν τοῦ πειραματισμοῦ τῶν καὶ ὑπὸ ἄλλων κτηνιάτρων. Α.Γ.Π.

C. GREGOIRE & L. POUPLARD : Ἡ θεραπεία τῶν ἀσκαριδιάσεων. (*Le traitement des Ascaridioses*) *Ann. de Méd. Vét.* Juillet 1955.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰ χρησιμοποιούμενα μέχρι σήμερον ἀσκαριδοκτόνα τὰ ὁποῖα ἢ εἶναι ἐπικίνδυνα ἢ εἶναι ἐλάχιστα δραστικά ἢ ἀκόμη δυσχερῶς χορηγοῦνται, τὰ παράγωγα τῆς Πιπεραζίνης (καὶ μάλιστα τὸ *Adipate*) συνδυάζουσι τὴν μεγάλην ἀποτελεσματικότητα καὶ τὴν ἐλαχίστην τοξικότητα.

Αἱ συνιστώμεναι δόσεις εἶναι αἱ κάτωθι :

Ἴπποι : 10 γρ. ἀνὰ 50 χιλιόγρ. ζῶντος βάρους

Βοειδῆ : 10 γρ. ἀνὰ 50 χιλιόγρ. » »

Κύνες : 200 χιλιοστ./χιλιόγρ. » »

Γαλαί : 100 χιλιοστ./χιλιόγρ. » »

Περικτεαί : 0,30 γρ. ἡμερησίως ἐπὶ 3 ἡμέρον. Κ.Β.Τ.

ΚΟΕΜΤΖΟΠΟΥΛΟΥ Ν., (Ταξιάρχου) : Σταφυλοκοκκικὴ τροφικὴ δηλητηρίασις. Ἐπιθ. ὄπλων καὶ Σωμάτων. Ἔτος Ε'. ἀριθ. 10 - 12, Ὀκτ. - Δεκ. 1955.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω λίαν ἐμπεριστατωμένην μελέτην τοῦ συγγραφεῦς ἀφοῦ ἐξετάσει ἐν συντομίᾳ τὰ ἐπερχόμενα εἰς τὸν ἄνθρωπον νοσηρὰ συμβάματα τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὴν βρωσίν διαφόρων δηλητηριωδῶν τροφῶν, ἐκθέτει λεπτομερέστερον τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν Σταφυλοκοκκικὴν Τοξίνωσιν.

Σχετικῶς μὲ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀφοῦ μελετήσῃ τὸ ἱστορικόν, τὰ χρησιμοποιούμενα πρὸς καλλιέργειαν τῶν Σταφυλοκόκκων θρεπτικά ὑποστρώματα, τὴν προέλευσιν τῶν μικροοργανισμῶν, τὰς συνθήκας τοξικότητος τῆς ἐντεροτοξίνης, τὴν συμπτωματολογίαν, τὴν πρόγνωσιν κλπ. καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι πρὸς πρόληψιν τῆς Σταφυλοκοκκικῆς τοξινώσεως ἐπιβάλλεται :

α) Ὁ αὐστηρὸς ὑγειονομικὸς ἔλεγχος τῶν πάσης φύσεως ἐδωδίων προϊόντων.

β) Ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ ἀσχολουμένου μὲ ἀυτὰ προσωπικοῦ, καὶ
 γ) Ἡ προστασία τῶν τροφίμων εἰς ψυκτικοὺς θαλάμους μέχρι τῆς
 στιγμῆς τῆς καταναλώσεως. K.B.T.

**MOULIN P. : Νόσοι τοῦ γεννητικοῦ συστήματος τῆς ἀγελάδος καὶ
 τεχνητῆ Σπερματέγχυσις.** (Affections génitales de la vache et
 insémination artificielle) Rec. de Méd. Vét. T. CXXXII, 1956, No 3.

Ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Τεχν. Σπερματεγχύσεως ὡς
 μέσου καταπολεμήσεως τῆς στειρότητος τῶν ἀγελάδων τῆς ὀφειλομένης
 εἰς λοιμώδη αἷτια, ὁ συγγραφεὺς τονίζει ὅτι ἐὰν δὲν λαμβάνονται τὰ
 ἐνδεδειγμένα ὑγειονομικὰ μέτρα δύναται αὕτη νὰ ἔχη καταστρεπτικὰς
 συνεπείας.

Πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν πλὴν τῆς περιοδικῆς ἐξετάσεως τῆς ὑγείας
 τῶν χρησιμοποιουμένων εἰς τὴν Τ.Σ. ταύρων ἐπιβάλλεται ἡ ἀποστείρωσις
 τῶν χρησιμοποιουμένων ὀργάνων καὶ ἡ ἀπολύμανσις τῶν χειρῶν, ἐνδυμά-
 των καὶ ὑποδημάτων τοῦ προσωπικοῦ. K.B.T.

**APOLLONI A. : Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπωάσεως εἰς τοὺς 56° C
 κατὰ τὴν ὄρροσυγκόλλησιν, πρὸς διάγνωσιν τῆς βρουκελλώ-
 σεως τῶν βοοειδῶν.** (Gli effetti della incubazione a 56° C nelle
 prove di agglutinazione per la brucellosi bovina). Zooprofilassi,
 1956, No 1, p. 3 - 9).

Ὁ συγγραφεὺς προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὀρρολογικὴν διαφορὰν,
 τὴν τυχὸν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τῶν φυσικῶς μεμολυσμένων διὰ βρουκελλῶν
 βοοειδῶν καὶ τῶν ἐνοφθαλμισθέντων τοιούτων δι' ἐμβολίου *Brucella*
abortus S 19. Πρὸς τοῦτο, ἐχρησιμοποίησεν 31 ὄρρους αἵματος, προερχο-
 μένους ἐξ ἰσαρίθμων βοοειδῶν φυσικῶς μεμολυσμένων καὶ 53 ὄρρους ἐξ
 ὑγείων μόσχων ἐμβολιασθέντων διὰ τοῦ στελέχους 19. Ἐπίσης, 183 ὄρροι
 αἵματος βοοειδῶν ἀγνώστου προελεύσεως καὶ ὑποστάντων ἐμβολιασμὸν
 διὰ στελέχους 19, ἐχρησιμοποιήθησαν δι' ἔλεγχον. Αἱ δοκιμασίαι ὄρροσυγ-
 κόλλησεως ἐγένοντο εἰς διπλοῦν καὶ ἐξ αὐτῶν μία σειρά ἐπωάσθη εἰς τοὺς
 37° C καὶ ἄλλη εἰς τοὺς 56° C.

Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τούτων, ὁ ἐρευνητὴς παρατήρησεν ὅτι, εἰς τοὺς
 ὄρρους, τοὺς προερχομένους ἐκ τῶν φυσικῶς μεμολυσμένων καὶ οὐχὶ ἐμβο-
 λιασθέντων βοοειδῶν, ἡ συγκόλλησις ἦτο ἐλαφρῶς μόνον μειωμένη εἰς τοὺς
 σωλῆνας τοὺς ἐπωασθέντας εἰς τοὺς 56° C, ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς σωλῆνας
 τοὺς τοποθετηθέντας εἰς τοὺς 37° C. Ἐνῶ, εἰς τοὺς ὄρρους, τοὺς ἀνή-
 κοντας εἰς ὑγιᾶ ζῶα, ἐμβολιασθέντα διὰ τῆς φυλῆς 19, ὁ τίτλος τῆς

συγκολλήσεως εἰς τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν ἦτο καταφανῶς ἡλαττωμένος. Ἐκ τῶν 183 ὀρῶν αἵματος βοοειδῶν ἀγνώστου προελεύσεως κατόπιν ἐπωάσεως εἰς 56° C, τὰ 65,5 % παρουσίασαν μείωσιν τοῦ τίτλου καὶ τὰ 34,5 % οὐδεμίαν διαφοράν.

Ἐκ τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς μεθόδου ταύτης, ὁ συγγραφεὺς ἐξάγει τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ διαχωρῶσι τις τὴν συγκόλλησιν τὴν ὀφειλομένην εἰς λοιμογόνους βρουκέλλας ἐκ τῆς μετεμβολιακῆς τοιαύτης.

Π.Ν.Δ.

JONDET R. : Προσπάθεια καθορισμοῦ τοῦ ἀρίστου χρόνου διὰ τὴν διενέργειαν τῆς σπερματεγγύσεως εἰς τὰς ἀγελάδας. (Essai de détermination du moment optimum pour l'insemination de la Vache). Bul. de l'Acad. Vet. de France, T. XXVIII, No 2, 1955, p. 73 - 75.

Ὁ συγγραφεὺς, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ὅπως καθορίσῃ τὸν καλλίτερον χρόνον διὰ τὴν διενέργειαν τῆς σπερματεγγύσεως εἰς τὰς ἀγελάδας, προβαίνει εἰς πειραματισμοὺς ἐπὶ 250 ζώων. Ἡ σπερματέγγυσις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τεχνικοῦ καὶ ἡ διάγνωσις τῆς ἐγκυμοσύνης διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀπευθυσμένου ἐξετάσεως εἰς ὄλας ἀνεξαιρέτως τὰς ἀγελάδας, ἐπετεύχθησαν δὲ τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα :

1. Σπερματέγγυσις μεταξὺ 0 καὶ 17 ὥρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὄργασμοῦ 55,10 %.
2. Σπερματέγγυσις μεταξὺ 18 καὶ 24 ὥρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὄργασμοῦ 63,63 %.
3. Σπερματέγγυσις μεταξὺ 25 καὶ 35 ὥρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὄργασμοῦ 61,11 %.
4. Σπερματέγγυσις πέραν τῶν 35 ὥρῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ὄργασμοῦ 20,00 %.
5. Δύο σπερματεγγύσεις κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αὐτοῦ ὄργασμοῦ 75,58 %.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐμφαίνεται ὅτι τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν γονιμοποιήσεως ἐπετεύχθη διὰ τῆς διενεργείας δύο διαδοχικῶν σπερματεγγύσεων ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τοῦ αὐτοῦ ὄργασμοῦ.

Π.Ν.Δ.